

Lipcsei Márta

Vírusrózsa II.

31.

Szenvedéssugártól szóig burkolózva
a hang szakadéktengerbe temetkezik
virágtalan forog a vírusrózsa
gömbként árad záporoz a sötétbe
gyökeréből ha virág emelkedik égbe
átokszakadékból kiáltás ölébe
kéz a kézben sétál élet és halál

32.

Pendül az új kezdet
a részekre bomló
töredező túlra
nyílik már távolról az állandóság virága
haladó idegenség mint belső fészek homálya
terelő térben a folyton kifeszítő bimbó
lúktet a sokaság rejtett poklába

33.

Rezdül a láb alatt a sötétség útja
csonka száraz fényozslásban
hosszan virulva gátak nyomulnak
kék gömb körül az idő csíkokat ereszt
suhogva keringnek túskezeszálak
megszakadt léptek hült helye szárad
puha sárzivatár ködsugár kereszt

34.

Lassan a káoszban kialakulni kezd a rend
a világ arca vírusrózskáktól piroslik
hideg vak hemzsegés majd visszatérés hirtelen
erőforrás az üdvösségre törekvő jelen
sejtfalakra sarjadó osztódó organizmusok
pörlekedő erősebb egyedei törnek elő
csapdát állítva a csöppnyi változásoknak

35.

A pokol kötélhágcsójába kapaszkodunk
okok és okozatok mozgás és nyugalom
forma és tartalom az életfeltételek között
a tévedés is szerepelhet a vég sorsszerűségére
keressük a választ hogy szívünk öregedni tudjon
s a tisztesség hideg jegébe villámokat szórjon
végül a szereplők mégis mindent összekuszálnak

36.

Agyunk mint navigációs rendszer
talán tágítani kéne a rettegés pillanatait
hogy ne térjenek vissza alélt testek
tébolyultan szétgurultan rejtett
elérhetetlen összevisszaságban
elixírkenőcsök páncéljaiban
felerősítvén az új hullám antológiáját

37.

Divat az égő pokol szüksége
felkapaszkodunk csődöt mondott
próbálkozásokra a világvjárvány kocsmája
még mindig nyitva megfeszített szemek
reflektorfényben égnek vélemények
lefagyva egybemossák a mozdulatokat
majd felélednek hogy gyöngeségeiktől szabaduljanak

38.

Parázsló hamura folyóvizet csorgatunk
várva az isteni granulátumokat
a mélyben tüntetők ezrei vonulnak
nyelvünk a vírus nyálas redői köré csavarodik
fejünket erőtlennül élő sebekre hajtjuk
így tömítve a vírus csőrendszereit
míg végül szigetelő rongydarabokká válunk

39.

Migrénes reggelekre ébredve
bőrünkhöz hidegrázás tapad
mellünkben apró kések
szívóerejű sikátorok alszanak
üvegszemű örvény nyakunkon játszik
végtagjaink rácsaiban vidáman furulyázik
és emlékezetünk falfehéren tébolyulva ürit

40.

Fekete rózsák árvácskák nyílnak
a messzeségben villogó másvilági tér
lűktet a félelmekből teremtett lélekvér
a belső rend romjai fölött rózsaszirmok hullnak
visszakérjük az álombeli le-lebomló mosolyokat
majd elindulunk a tudat alatti úton
az életet összegző jelzőtábla felé

41.

Torlódás hibák félelem a látvány
szavak nélküli kínok a világ határán
a megbolygatott emberbolyok
apró darabokra törnek
olvadnak végpontjai az időnek
a törött tér útvesztői sötét űrt hagynak
magasfeszültségű állapotok roppannak

42.

Oldódó magányok saját magukon lépnek át
gyomrokban ránduló kétség
lépések alatt járdakövek mozdulnak
a csatornafedél is arrébb lép
betört kirakatok kifosztott üzletek
a percek fehérje feketül
a fekete bőrszín mérlegre kerül

43.

Várunk a feltámadásra mécsesek a kövön
felettünk a Menny ajtaja nyitva
jégtükrű vásznakon mozdulatlan testek
kontúr nélküli mozdulatok
zúzmara-ecsettel bemázolva
riadt lélegzetek térnyerését
lerántott maszkok veszik vissza

44.

A távolodó értetlenség hidege szétszakít
a reszkető csendben rejlő pillanatok
mégis összekötnek az eldobott kő
visszapattan mint sziklapartról a hullámverés
elhalt emlékeken fásult csillagok
szavak visszhangján elveszett zarándokok
a bennünk lévő nehézkedés kapuit nyitogatják

45.

Merjünk az igazság elé kilépni hol vadrózsák alszanak
míg elnyűtt szívünkben mozdulatlan viharok
kifesteni a csöndet a mindent átszövő
mindenséget mindent ami velünk történik
elfelejteni hogy lábaink előtt hever a világ
hogy zsibbadásaiból illanó testedet adod át
emlékezni hogy a Semmi áll a pszichológia piedesztálján

46.

Kudarcainkat mikor átlép felettünk a világ
érzékletlenné merevítheti arcunk fájdalma
majd a körforgás feloldja mentheti a gyökér
a virágot ha a jövő a jelent cserben hagyja?
nyomor tapos mindenben amit élet éltet
a némák mintha nem is léteznének
a küzdelem a létért visz ebbe a harcba

47.

Túlélés-sikoly erősíti a csendet
a halál érlel játszik vele az értelem
küzdeni kell az ismeretlen ellenféllel
bár észleli és halmozza a világ a kérdéseket
kétségek vállain az ember néha tehetetlen
tudás tehetség mégis saját csatáját vívja
hogyan a széttörő egészséget és halált visszajára fordítsa

48.

Űrrandevúra utaztak az űrhajósok
a földi pusztulás a végtelennel szárnyal
az ember menteni akarja a múltó ürességet
bizonyítani hogy újjászületni képes
bár saját magával perel az értelem
a földi létezés ítéletét osztja
hogyan egy értelmes világért megsokszorozza

49.

Kétségek csöndje árnyékokat szór szertesztét
szemek tekintetével keresve az élet gyökerét
a távlatok a teljesség illúziójával keringnek
gyengülő vírusvirágok lágy szirmai hullnak
az élet örök folytatására évszakok tanulnak
a mindenségben a változás örök
a jelent majd elviszik ördögök

50.

Megalázott tömegek törnek és zúznak
vírustól letarolt országok indulatai elszabadulnak
egyre hontalanabb álomra virradnak reggelek
eltemetni vágynak az áruló eget
emléktelen a képzelet gondolatesélye
saját magának gyárt az ember lélekgyárat
míg a vesztes életbe egyre inkább belefárad

51.

Szelek söpriki szét az emberi sorsokat
szellem birtokával gyűjti össze a gondolat
szótlanul beszél hozzánk az Úr érzi szándékunkat
szabadságot rendet vetít reánk az ég
a pont és végtelen között a lényeg lassan
elhelyezkedik lábukat lógtatják szavak
az egyre képtelenebb képzelet igéket mozgat

52.

Málló sorsokból szívekből fakadó források
az élet keresztjeit viszik szétburjánzó pillanatok
az észszerűség galaxisait szövök
az emberi csoda pörgeti a gondolatot
Föld szíve a kimentett világban dobog
vérereken a letelt idő órája üthet
az új létezésben az értelem lüktet

53.

Feltámadt irányok a folytatás útjára lépnek
letisztult sorsok pereméről homályok eltűnnek
mozdulatok vibrálása sugárzásra vált
önmagadhoz így vidámabban közelebb kerülsz
robogó vonattekintetek a megérzések tábláit
figyelik majd felfelé fordítják a fejlődés ívét
szorgalmasan lazítva a mindenség kínjait

54.

Egyre sebesebben vált a világ
a ki-be lélegzett levegő a kétségeket
megszorozza hullatja az újrakezdéseket
messzeségeket kémlelő önismeretek élednek
a sors mindenkinek a megfelelő táplálékot nyújtja
az alvó egészben az élet megértéseit gyűjtja
biztatva a lét fáit hogy időt adjanak az időnek

55.

Megosztott derűvel indulunk mindig el
a szép végtelensége reményt jelent
a távolság alkotta tér a perc nyugalmát
adja a félelem porszemei már a földre hulltak
jönnek felénk az elfelejtett múltak
keressük az elsötétült emlékeket
esztendőök elcsukló dallamainak hangját

56.

Emelkedik a tér zárt keretben
és önmagához minden visszatér
kinyílik a csend rózsája épen
szélcsend üzen a rohanó szélnek
a vákuumból hirtelen szavak kélnek
célratóró reményt keltő szavak
fénypillanatok megélni érinteni a végtelent

57.

Vonzanak az utak a repülni vágyás
ágakra tapadnak az elhervadt rózsák
darazsak hada már eltűnőben játszik
a megértés a teremtő álom látszik
a fény az alagút végén és remélvén
hogy folytatása nem lesz a bajnak
élő és vidám emberek mulatnak

58.

Emelkedjünk a dolgok fölé
adjunk fénylőbb színeket
az életet mint megismerést áldjuk
hogy a szenvedés kiáltásait is halljuk
a múlt magába hantolja vétkeit
szavainkkal új lélegzetet veszünk
míg lényünk apró sejtjei isszák a harmóniát

59.

Ha részekre koncentrálsz az ész
legtöbbször elvész az egész
az összefüggések sokszor figyelmeztetnek
a lélek atmoszférájában kevés a nyugalom
viharzóknak felett mégiscsak az ész az uralom
az ember túllép így a fölszabott tájakon
mert lelke teherbírása folytatásra termett

60.

Lehet a jóság egy adottság
lehet jóságjárvány járja majd be az egész világot
így az élet nem lesz kiszolgáltatott
lélegzetünkből fenyők illata erdők tüdeje éled
az érzelem sem épít majd gátakat
és összerakhatjuk a szét tört ég szilánkjait
hogyan felélesszük az életet adó Földet

© Benkő Imre: *Dálnok (Dalnic). Erdély. Románia, 1997*

Bobory Zoltán
Égi sirató

feketén lomhán érkezik
 a tujasorban megtalálja
 a vadgalamb fészket
 tele lesz a korona
 szárnyak csapkodásával
 kétségbeeséssel...
 az ágak közül kidugja
 hatalmas csőrét benne
 a fehérülő tojás –
 a gerlepár harca
 kilátástalan küzdelem
 fájdalmas lemondás

hallani véled a galambok
 keserű sóhajtását
 tojók jajveszékelését –
 eltűnt jövőjük kihalt
 fészkekbe kell új
 világot teremteni

ki ad számukra újból erőt? –

titkokat szór lábunk elé
 az Élet a teremtett
 vagy a teremtő világ...

melyben lásd vannak
 akik minden áldott nap
 választ tudnak adni

Mi nekiindulunk
 fészekhagyó utunknak
 és felrajzoljuk az égre
 nyomorúságos tovatűnő
 keresztjeinket
 a fekete varjak
 káromása mintha hitünket
 siratná...

© Benkő Imre: Szovjet csapatkivonás. Debrecen, 1990

Átutazóban...

gyönyörködöm a tájban,
ha esik vagy fúj,
akkor is, de leginkább
ha napsütötte, békés tájon
robog át vonatunk.
Vagy csoszogva halad...

Virágzó repceföldek,
érett búzamező vagy
zöldellő friss vetések
boldogítanak.

Szeretem,
ha a vonatablakban,
megcsap a titkos erdő
ősi illata, hegyek
ígérete, hogy akár
a felhőkbe bújt
csalfa álmainkat is
átölelhetem újra.

Mosolygok,
ha visszaintegetnek
a Pannon vidék apró,
hunyorító, fehér házai,
és bámulom a városokat
átölelő, egyre inkább
idegenülő, katonás
rendjükben belsejüket
titkoló panelokat...

Szomorkodom,
ha faluszéli kis temetők
mellett anyám és apám,
mohával benőtt sírjának
fájdalmas üzenete ér el:
mikor jössz újra, Fiam?

És kiáltanék a mezőn
virágot gyűjtő ifjaknak.
Vajon látják-e arcomat
a vonatablakban,
amelynek üvegében
mintha búcsúzó ember
arca nézne rám:
Vajon meddig az utazás?

Szeretnék
szólni útítársaimhoz,
fürkészem tekintetüket:
lehet-e, kaphatnék e
választ kérdésemre:
Ki vagy? Boldog vagy?
Mikor együtt leszállunk,
elkísérhetlek? Várnak?

Visszagondolok
az egész utazásomra,
ami szép és színes volt,
néha békés, máskor vad,
de soha nem értem oda,
ahol kiszálltam volna:
búcsút inteni a nélkülüem
tovább utazóknak.

Álmodtam?
Vagy valóság volt
ez a hosszú, s mégis
oly gyorsan eltölt út?
Tudom, csak ODA
szólt a jegyem...
Szigorú a kalauz.
A nehézs csomagot
a megőrzőbe tettem.
A végállomást sűrű,
súlyos, szürke köd öleli.
Nem látni a táblát...

Pozsgai Györgyi

Magam

Kéken harmatos
hegyerincek ölelnek –
bezár a magány.

Csattanós villám
a reszkető testen
jaj, a fájdalom!

Kívül – ragyogás.
belül hervadó emlék.
szemem titkos híd.

Repedt falikép.
Szemedben kérdő mondat...
– Múlt érintése.

Képek egy halódó világból

A horizonton
derengő szenvedélyek,
véletlenek
szikrázó villanása,
tükör-csend;
tekintetek alkonya.
Lombtalan éjbe
zöldet álmodó kísértés,
égalji messzeség
a reménytelenség –
napról-napra belezuhanok.

Misztikum

A templom gyertyái
felém lobognak.
Csipkés drapéria
lebeg előttem,
hatalmas árnyak közt
tétován álldogálok
a gótikus ívek alatt.
Képzeletem elrepít
lila magány
misztikus öblébe –
hunyorognak a
sejtelmes fények.
Romlatlan gyümölcsöt
kóstol a lélek.
A katedrális hajói
húzzák szívem
égi táncot járni,
beleszürcsölni a
végső tudásba,
érezni, miként fogan
egy isteni gondolat.

Lopva

Új stációja a léleknek –
magányos éjszakák
néhány lopott óra az
alkony metamorfózisából –
sötétedik odakinn.
Csüggedt szemünk
az élet fogyó
gyertyáját kémleli.

Múlóban

Úgy múlik az életünk,
mint langyos lehelet,
vagy miként lágy
homokszemek omlanak
tétova ujjaink között
az imádott tengerparton.
Dallamok rezignációja
kíséri vágyainkat,
könnyezik a táj
minden múló perc után,
szívünk elhaló dobbanásait
visszaverik az ősz
emlékképei.
Arcunkról a varázs
eltűnik az éjben,
a Hold remény-párába
burkolja földi létünk
maradékát.

Ébredés után

Amikor nagy ritkán
álomba dajkál a sötét,
apró szorgos pillangók
lepik el szemem, és
nektárral édesítik
ellazult arcom mosolyát.
Erőset kongat a reggel –
elinalnak a röpke álmok.
Vaskos gondok
szórják szét spóráikat,
majd könnyörtelen
noszogatásba fullad
az éj lopott nyugalma.

Egyedül

Szobánkon átfú a hiányod
szinte cseng a csend –
távoli hívásod
hallom az éjben.
Reménytelen sugarú a Hold is,
elfogy a könnyek
kristályai közt.
Hajnali álmaim felhők redőzik.
Apró neszek
az ébredés határán,
szemem búsan tekint
a következő éjszakába.

Átváltozás

Arcod, a régi
messze már,
csak emlékképek
idéznek mosolyod.
Nagy kerek szemeid
belevesztek a
félelem sötétjébe...
Mintha mindig
csodálkoztál volna,
nagyra nyíltak,
s repültek, mint
madár a hunyorgó
csillagok között.
Tekinteted most
éjszakákat idéz riadtan –
vibráló lámpás
a fák között.
Erőd elveszett
a szenvedés tüzén.
Akaratod megtört.
Feladtad...
Életed tenger-végtelen
várakozás.